

Sag T-185/94

Geotronics SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»PHARE-program — indkaldelse af tilbud under begrænset udbud — annullations-
søgsmål — formaliteten — EØS-aftalen — erstatningssøgsmål«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 26. oktober 1995 2797

Sammendrag af dom

1. *De Europæiske Fællesskabers budget — finansforordning — bestemmelser om støtte til tredjelande — procedure om indgåelse af offentlige kontrakter, som finansieres af PHARE-programmet — kompetencefordelingen mellem modtagerlandet og Kommissionen — modtagerlandets kompetence ved indgåelse af kontrakter — den tilbudsgivende virksomheds anføgtelse af Kommissionens retsakt ved et annullationssøgsmål — udelukket — erstatningskrav mod Fællesskabet — antagelse til realitetsbehandling*
(EF-traktaten, art. 173, stk. 4, samt art. 178 og art. 215, stk. 2; Rådets forordning nr. 610/90, art. 107, art. 108, stk. 2, og art. 109, stk. 2)

2. *Internationale aftaler — aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — tidsmæssig anvendelse — uanvendelig på retsforhold stiftet før aftalens ikrafttræden — procedure om indgåelse af offentlige kontrakter iværksat før, men afsluttet efter den 1. januar 1994 — uanvendelig*

1. Ifølge den procedure for indgåelse af offentlige kontrakter, der er indført ved finansforordningen om De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, må de kontrakter, som finansieres af PHARE-programmet, anses for nationale kontrakter, der udelukkende binder modtagerstaten og den pågældende erhvervsdrivende. Forberedelsen, forhandlingen og indgåelsen af kontrakterne foregår nemlig udelukkende mellem disse to parter. Derimod opstår der ikke noget retsforhold mellem de tilbudsgivende virksomheder og Kommissionen, da sidstnævntes opgaver begrænser sig til at træffe afgørelser om finansieringen på Fællesskabets vegne, og da Kommissionens afgørelser herom ikke kan have den følge i forhold til de tilbudsgivende virksomheder, at en af Fællesskabet truffet afgørelse træder i stedet for den afgørelse, som er truffet af modtagerstaten i henhold til PHARE-programmet.

Følgelig kan Kommissionen ikke på dette område træffe en beslutning i forhold til de tilbudsgivende virksomheder, som kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4.

Derimod er der mulighed for at rejse erstatningssøgsmål — som er et selvstændigt retsmiddel — da man ikke kan udelukke, at der i forbindelse med tildelingen eller udførelsen af projekter, der finansieres af PHARE-programmet, er begået

handlinger eller foreligger en adfærd fra Kommissionens side, som har påført tredjemand et tab.

2. I mangel af overgangsbestemmelser har aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde fuld retsvirkning fra sin ikrafttrædelsesdato, dvs. den 1. januar 1994, hvorfor den kun kan anvendes på retsforhold stiftet efter sin ikrafttræden.

En virksomhed, som har besvaret en opfordring om afgivelse af tilbud, for hvilket Kommissionen fastlagde betingelserne i 1993, kan derfor ikke til støtte for et annulationssøgsmål mod Fællesskabet under henvisning til den adfærd, som Kommissionen har fulgt ved kontraktens tildeling, påberåbe sig, at Kommissionen har tilsidesat EØS-aftalen, uanset at den beslutning, hvormed Kommissionen hævdes at have tilsidesat denne aftale, er truffet i 1994, såfremt beslutningen, som er truffet med forsinkelse på grund af virksomhedens forhold, blot udgør en gennemførelse af de betingelser, der er fastsat i indkaldelsen af tilbuddet, og ikke kan antages at have ændret retsstillingen i forhold til den, de deltagende virksomheder havde som følge af tilbudsindkaldelsen.